

Az Indiai-óceántól a Drakensbergig

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

(3. rész)

A Zambézitől délre

Krüger – őriási baobabfa

S t. Lucia városából észak felé, a Krüger Nemzeti Park irányába folytattuk utunkat. Úgy véltük, akkor kerülünk a legkisebbet, ha Szváziföldön haladunk át, így egyúttal a térség újabb színterét, egy új országot is megismerünk. Szváziföld nagyságát tekintve – a maga 17 ezer négyzetkilométeres területével – négy átlagos magyar megyének felel meg. Felszíne már kevésbé emlékeztet hazánkéra, bár itt is találunk síkságokat és közepes magasságú hegyeket. Művelésre az ország keleti-középső területeinek alföldje alkalmasabb, számunkra viszont a hegyes vidék tűnt érdekesebbnek, így az ország nyugati oldalán hajtottunk végig. Hajtásról persze szó sem volt, az ismeretlen kis országban minden érdekességet igyekeztünk megfigyelni.

MI AZ, AMI SZVÁZIFÖLDRŐL A VILÁGON
BÁRKINEK ELSŐKÉNT AZ ESZÉBE JUT?

Bizonyára az uralkodó furcsa hóbortjai, elsősorban az évente megrendezésre kerülő nádtánc, amikor fényes parádé közepette felvonulnak az ország legszebb lányai, a király pedig kiválasztja az elkövetkező évben sora kerülő feleségét. III. Mswati mindezidáig 15 feleséggel és

25 gyermekkel büszkélkedhet, mindehhez persze 15 anyós is dukál.

Toplessben és fűszoknyában azonban csak az uralkodó előtt szabad táncolni. III. Mswati ugyanis néhány éve betiltotta országában a miniszoknya, a csipőfarmer, valamint a hasat szabadon hagyó top viselését – a szabályszerzők akár börtönbe is kerülhetnek. Hosszan sorolhatnánk az országgal kapcsolatban napvilágot látott furcsaságokat. Talán álljon itt még egy hír 2013-ból: „Limitálták a boszorkányok repülési magasságát Szváziföldön”.

Ilyen előzetes információk alapján nyomorban élő, együgyű embereket képzel maga elé az utazó, a valóság azonban hamar rációfol erre. Többlépcsős, mégis gördülékeny határátlépést követően egyszerű, szerény, de semmiképp sem nyomorúságos falvakat láttunk, az iskolák ráadásul mindenütt kiváló állapotban voltak. Egyik helyen épp diákok festették a kökerítés feliratát, és büszkén mutatták nekünk, milyen precíz munkát végeztek. Rövidesen rendőr állított meg, aki az afrikai hadaró angolságához képest igazi irodalmi nyelvet beszélt. Gyors igazolvány-ellenőrzést követően udvariasan utunkra is engedett.

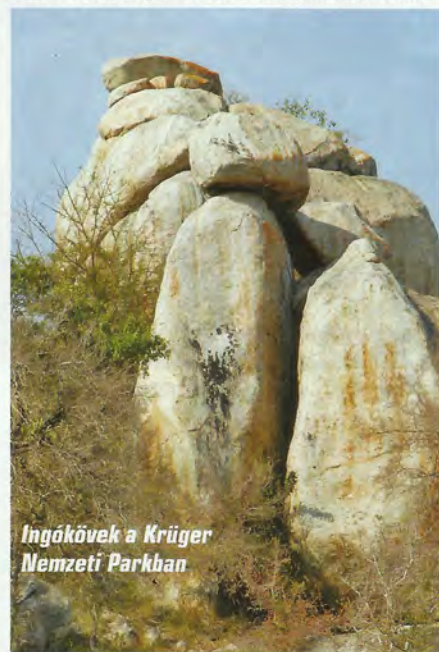
A Rhondavel sziklái

Egy ismeretlen ország értékeléséhez nagyban hozzájárul, milyen emberek fogadják az utazót, mennyire segítőkészek, vendégszeretőek, előremozdítják vagy hátráltatják programunkat. Ebben a tekintetben első benyomásaink pozitívak voltak. Lássuk, milyen meglepetést tartogat a túrázók számára ez a kis ország.

SZVÁZIFÖLD HEGYVIDÉKÉNEK JELLEMZŐ
KÖZETE A GRÁNIT

Itt emelkedik a Föld legnagyobb egybefüggő gránittömbje, a Sibebe-szikla. A helyi Rotary Club évente túlélőtúrát is szervez a 800 méteres szikla megmászására. A 2004. óta megrendezésre kerülő rendezvény olyan népszerűvé vált, hogy a környezet megóvása érdekében a résztvevők számát mára 4000 főben limitálni kellett.

A Sibebe-sziklával szemközt kemény gránittömbök között patak rohan kis vízeséseket alkot-

Ingókövek a Krüger
Nemzeti Parkban

va, másutt ingóköveket – vagy ahogy itt nevezik, egyensúlyozó-köveket – vettünk észre. Rövidesen megfogalmazódott bennem: geológiai alakzatait tekintve Szváziföld a dél-afrikai régió Korzikája. Az ország felszínét azonban nem mindenütt alkotja kemény kőzet, az elemeknek kevésbé ellenálló talajon pedig az erózió nyomaival találkozhatunk. A méteres barázdák hosszú sora számunkra hálás fotótémát jelentett, a helyi gazdálkodók azonban vélhetően kevésbé örülnek a termőtalaj lepusztulásának.

MBABANE

Szváziföld fővárosa jellegtelen település néhány modern épülettel. A városstervezés teljes hiánya miatt viszont a kicsi településen is tekintélyes közlekedési dugót fogtunk ki. Az emberekben a fővárosban sem csalódtunk. Már sötétedett, amikor kiszemelt szálláscímünk keresésére indultunk, és el is jutottunk a város másik végén egy elegáns szállodához. A portás helyi fiatalemberrel beszélgetett, tőle kérdeztük, hallott-e hostelünkről. A fiatal elmondta, tudja, merre kell menni, de éppen útépités és terelés van, tehát ha gondoljuk, velünk

Krüger – bizalmatlan tekintet

Látkép a Swadini-tó felől

jön és segít megkeresni a helyet. Ajánlatát szerencsére elfogadtuk, mert olyan úttalan utakon jutotunk el a szállásra, hogy nélküle talán még most is keresnénk. Az eldugott helyen olcsó, de tiszta kis hostelt találtunk, ahol a wifi olyan erősségű volt, hogy a telefonon kedvenc hírcsatornám tévéadását is megnézhettem.

A KRÜGER

Szváziföld elhagyása után visszatértünk a Dél-Afrikai Köztársaságba, következett az ország legismertebb látnivalójának egyike, a Krüger Nemzeti Park. A park ismertetésével kapcsolatban nem kerülhetünk meg néhány adatot, ezek némelyike önmagában is figyelemre méltó. Közel 20.000 négyzetkilométeres kiterjedésével a Krüger nem-

A Krügerben rengeteg zsiráf él

csak Földünk egyik legnagyobb védett területe, de nagyobb, mint egész Sváziföld. A kilenc főkapu valamelyikén belépve akár napokat autózhatunk a területen anélkül, hogy kétszer ugyanarra az útra tévednénk. A parkon belül 21 zárt kempinget alakítottak ki, ezek kapuit azonban a park bejáratához hasonlóan sötétedéskor bezárják, így addig meg kell érkezni a kiválasztott szálláshelyre.

A védett terület kialakítása már a 19. század végén elkezdődött, majd 1926-ban megalakult Dél-Afrika első nemzeti parkja, mely Transvaal Köztársaság első elnöke és a park megálmodója után Paul Krüger nevét vette fel. A park élővilágának faj- és egyedszám-gazdagsága impresszionáló(imponáló?). Az elefántok és a fehér orrszarvúk száma meghaladja a tízezret, de a nagy testű ragadozók közül kétezer leopárdot és 2800 oroszlánt is számon tartanak a szakemberek. A kecses impalák másfél milliós csapata biztos táplálékforrást jelent a predátorok számára. Bár gepárdból mindössze százhusz szerepel az adatok között, szerencsénkre kettővel is összeakadtunk.

Az autókat – a bárhol előforduló veszélyes állatok miatt – csak a kijelölt helyen szabad

elhagyni. A szafari néha így is tartogat meglepetést. Nemrég egy zsiráf kilométereken át kergetett egy terepjárót, amelyik felségterületére tévedt, az elefántok, rinocéroszok pedig fel is boríthatják az óvatlan látogatók járműveit.

MILYEN HELYES AZ A FIATAL ELEFÁNT!

...mondtuk, amikor pár méterről készítettünk felvételeket. Az állat egy darabig bizalmatlanul nézgetett, majd közelebb lépett és hatalmasat dobantott, mintha azt mondta volna. „Nem vagyok már olyan kicsi!”

A kafferbivalyokkal sok gondunk nem volt, az autóból jobban álltuk a tekintetüket, mint amikor korábban gyalogos szafari közben akadtunk velük össze. Igaz a mondas, a kafferbivaly úgy tud nézni, mintha pénzzel tartoznánk neki.

Hála a park több ezer kilométeres úthálózatának és az élővilág gazdagságának, a nagyszámú látogató ellenére ritkán alakul ki tömeg az állatok közelében. Kivételt jelentettek a gepárdok, melyek szinte közlekedési káoszt okoztak. Miután a ragadozók közelében az autóból kiszállni tilos és nem is tanácsos, mindenki a legjobb pozícióba szerette volna fordítani a járművet, ráadásul az úton mindkét irányban átmenő forgalom is haladt. A gepárdok – mintha tudták volna, értük a felhajtás – úgy sétáltak az autók mellett, mint manőkenek a kifutón.

Két napot töltöttünk a nemzeti parkban, szállásunkra első nap egy perccel a zárás előtt érkezünk, a második nap pedig a kapuzárás pillanatában hagytuk el a parkot. Azt hiszem, ez többet

Krüger – vöröscsőrű nyúvágó munka közben

elárul a Krüger világról, mint a nevezetes fajok nevének és egyedszámának tételes felsorolása.

A HOSSZÚ NAPOT KÖVETŐEN

Már sötétben érkezünk a Blyde-folyó környékére. Az első utunkba eső kisváros egyik szálláshelyére csengettünk be, ahol egy bizalmatlan búr aszszony jelent meg az átlátszó bejárati ajtó mögött, és résnyire nyitott szellőzőablakon próbálta kideríteni, mi járatban vagyunk. Röviden vázoltam túratervünket, meg azt, hogy elsősorban szállást keresnénk. Legnagyobb meglepetésemre erre kitérte az ajtót, és közölte, hogy nála ugyan teltház van, de már hívja is a barátját telefonon. Majd térképet nyomott a kezembe, és készségesen útbaigazított. Szerencsénk volt, az ajánlott szállás tervezett túránk kiindulópontjához sokkal közelebb esett, ráadásul a tulajdonos hölgy igazi házias vacsorát készített számunkra.

A Blyde-folyóhoz közeledve észrevétlenül visszaértünk a Drakensberg-hegység északi területére. A folyón duzzasztó is épült, mögötte pedig tekintélyes méretű tó jött létre. Partján túrautakat alakítottak ki, a tavon kirándulóhajó közlekedik, a folyó ezen szakaszának bejárása teljes értékű programot jelent.

Aki azonban a Drakensberg jellegzetes sziklaalakzatait, a három kerek kunyhóról elnevezett Three Rondavels nevű sziklákat szeretné felkeresni, annak az egész hegyet meg kell kerülni. Így tettünk mi is, hogy aztán másnap egyetlen kilátópontról csodáljuk a Blyde-folyó kanyonját, a Rhondavel-eket és a Drakensberg táblahegygé szelődött platójának panorámáját.

A DRAKENSBURG NEHEZEN ENGEDETT EL BENNÜNKET

Kis méretű térképünkön nehéz volt megsaccolni, melyik lesz a legrövidebb út utolsó állomásunk, Pretoria felé, és végül hosszú szerpentinezés után keveredtünk ki a hegyek közül – egyenesen rá egy ötven kilométeres terelésre. Csak nagy sokára konstatáltuk, nem tévedtünk el, a Pretoria felé vezető úton vagyunk.

Amikor már nem a saját útirányunkkal kellett foglalkozni és a sötét, poros úton látnivaló sem akadt, visszagondolhattunk az elmúlt hetek élményeire. Mi már tudtuk, hogy hazafelé tartunk, de sokan – öslakosok és egykori telepések – ezentúl is itt maradnak, együtt. Ők vajon merre tartanak? Quo vadis, Dél-Afrika? ■